

GOLEMOVA
KLETBA

MARTINA
HOHENBERGER

GOLEMOVA
KLETBA

Martina Hohenberger

„Prach jsi a v prach se obrátíš.“

Bible, Genesis 3:19

Prokop Samsa se ukrýval v křoví z trnitých šípků. Spočíval na břiše a pozoroval vilku s blankytně modrou fasádou a přilehlý pozemek za laťkovým plotem. Branku a kamenný chodník se třemi schůdky, vjezd do garáže a vchod, vzadu skalku, houpačku a pískoviště.

Viděl každého, kdo se k vile přiblížil. Schovával se na sousední nezastavěné a zanedbané parcele a vyhovovalo mu, že tam vesele bují plevel a křoviska.

Na číhané strávil již dvanáct hodin. Nic nepil, nejedl, nepohnul se a ani nezvedl, aby se vymočil. Za nehty mu zalézal vlhký chlad a prsty měl ztuhlé.

Na příjezdové cestě právě zaparkovalo bílé SUV. Z vozu vystoupila štíhlá brunetka a odepla sedačku tříletému chlapci a o něco starší holčičce. Děti bez ustání štěbetaly, ale nebylo jim rozumět. Všichni tři vešli do vily. Uplynuly dvě minuty a na opačné straně domu vyjela žaluzie. Otevřely se dveře terasy a děti vyběhly ven, v rukou nesly plastové kbelíky a lopatky. Hrály si na zastíněném pískovišti v zahradě, povykovaly a házely po sobě písek. Jejich matka telefonovala.

Prokop čekal, stále jen čekal. Hodiny se nemilosrdně vlekly, ale pán domu se pořád nevracel. Z okolních pozemků se ozýval štěkot a po nedalekém chodníku projel chlapec na elektronické dvoukolce.

Prokopovi se dělaly mžitky před očima, a tak se je snažil rozmrkat. Ruce se mu třásly a připadalo mu čím dál těžší se soustředit. Viděl rozmazaně a uvědomil si, že pláče. Zoufale zatoužil být někde jinde.

Když se setmělo, opatrně se pohnul. Šlo to však ztěžka, údy měl úplně zdřevěnělé. Klekl si, zbraň se zaměřovací optikou zabalil do

deky a strčil ji pod kabát. Tiše jako stín se proplížil přes zarostlý pozemek, prosmýkl se dírou v pletivovém plotu a uháněl ke svému trucku, který schoval o čtyři ulice dál. Obří kolos Tundra totiž na předměstí Sušice působil jako pěst na oko.

Pušku a náboje uložil do prostoru pod zadním sedadlem, poté dlouho jen tak seděl a civěl před sebe. Po tváři mu tekly slzy. Začal mlátit do volantů a klít a přestal teprve, když mu krvácely klouby na prstech. Nastartoval a ujížděl pryč.

Brzy nechal Sušici v zadním zrcátku a pustil naplno přehrávač. Zazněla rocková muzika kapely Kabát. Střídavě zpíval, vzlykal a hulákal: „Do pekla, do nebe, jdeme si pro tebe. Končíme, tak se sbal!”

Během cesty se krkolomně natáhl pro pohozenou sedmičku vodky. Přihnul si z lahve a s rukou opřenou o řízení zašrouboval víčko. Pak si to rozmyslel, zuby víčko opět sundal a vypil dobré dvě deci na jeden záťah.

O pár kilometrů později už ani neviděl na silnici. Zatačky stříhal, místy jel středem silnice a nedbal omezení rychlosti. Kdyby se někdo objevil v protisměru, měl by prostě smůlu. Prokop už nezpíval, jen plakal a oči si otíral do rukávu. Bylo mu jedno, jestli se při jízdě noční Šumavou nabourá.

Odbočku málem přehlédl. Dupnul na brzdu a auto zakvílelo, když na zvlhlém asfaltu dostalo smyk. Kroutil volantem na obě strany, než se mu vůz podařilo srovnat. Zařadil zpátečku a sjel na zpevněnou lesní cestu s četnými výmoly.

Projížděl horskou krajinou. Světlomety auta protínaly černočernou tmou a za okny se míhaly siluety vzrostlých šumavských smrků.

Po čtvrt hodině se ocitl před hájenkou. Zaparkoval na šterku, vypnul motor a vytáhl klíč ze zapalování. Na samotě panovalo naprosté ticho, jen v uších mu dál duněly ostré kytarové riffy. Seděl bez hnutí a díval se na noční oblohu. Mlčky pozoroval nebeského lovce, zapadající souhvězdí Orion, a jeho věrnou psí hvězdu Sírius.

Široko daleko nebylo živé duše.

Necukl sebou, když mu chladný kov zavadil o přední zuby. Rozhodl se počítat do deseti. Nechyběla mu odvaha a skutečně to chtěl ukončit, jeho ukazováček se však proti němu spiknul. Ustrnul a nedokázal stisknout tu zatracenou spoušť.

Prokop zaklel, položil pušku, zašmátral rukou za sedadlem a vylovil lahev. Dopil zbytek vodky a začal počítat znovu. Tentokrát do dvaceti.

Po zádech mu běhal mráz, čelo měl zbrocené potem a ukazováček úplně ztuhlý. Navíc se mu začaly bouřit útroby. Jeho alkoholem omámený žaludek metal kotrmelce.

Prokop znenadání vystřelil z auta jako namydlený blesk, opřel se o kmen jedle, co rostla u příjezdové cesty, a zlomil se v pase. Vodka z něho vyletěla obloukem až do houští. Odporem se otrásl.

Po chvíli se napřímil a rozkývaným krokem vešel do hájenky. V obývací světnici se ani neobtěžoval vyzout si boty a v oblečení padl na neustlanou postel.

Prokop Samsa, bývalý důstojník elitní jednotky, připomínal uzlíček neštěstí.

Na druhý den se Prokop probral z mrákot výkřikem. Měl úpornou kocovinu a ztuhlou šíjí z toho, jak nepohodlně ležel. Posadil se a třel si svaly na krku. Rozhlížel se po lahvi.

V žaludku mu hromově zakručelo. Vstal, prošel kolem dřezu se špinavým nádobím k ledniče a otevřel ji. Jak se obával, dýchl na něho jen chlad a prázdnota. Udusil v sobě vzteklé zavytí.

Vyšel z hájenky a nastoupil do vozu. Toyota Tundra byla jediným majetkem, co mu po rozvodu zbyl, jeho věrnou duší. Prokop si všiml, že volant nese stopy jeho včerejšího záchvatu zuřivosti, a tak setřel zaschlou krev rukávem. Pak nastartoval a vyjel.

Řízení po hrbolaté lesní cestě mu však dávalo zabrat. Jako na potvoru se mu dnes nedařilo vyhnout se všem výmolům. Brzy se v přehrávači zaseklo céděčko. Přístroj automaticky naladil zpravodajskou stanici, kde moderátor hovořil s odborníky o smyslu vybíjení stád skotu a vylévání přebytečného mléka do kanalizace. Prokop do rádia bušil pěstí tak dlouho, než zcela umlklo. Měl plné zuby těch věčných zpráv o plýtvání potravinami, o slunečních erupcích, o prudkém zvyšování hladiny oceánů, o stále častějších tsunami, o hladomoru v Africe, o celosvětové finanční krizi, o terorismu v Evropě, o eskalaci pouličních bojů ve městech, o používání jaderných zbraní při válečných konfliktech. Lidé pomalu

přicházeli nejen o zdravý rozum, ale především o lidskost. Proč se svět řítí do záhuby tak rychle? Mohl to vůbec někdo zastavit?

Prokop mířil do Borové Lady, kde byla prodejna potravin. Neodvážil se zajít do žádné z místních restaurací. Zarostlý a zvalený by si tam připadal nepatřičně.

Zaparkoval na štěrku u silnice a mrknul se na časomíru palubní desky. Obchod otevíral po polední přestávce, do čtrnácti hodin zbývalo pět minut. Netrpělivě bubnoval prsty o volant, pak vystoupil a stepoval přede dveřmi.

Když zavalitá prodavačka s rudě obarvenými vlasy odemkla, zvedl si límec hubertusu a nahnul se dovnitř. Na nákupní košík ani nepomyslel, rovnou popadl bochník chleba, tři paštiky, máslo a guláš v konzervách. Sáček jablek si strčil pod paži. Vtom ho napadlo, že si dělá příliš velké zásoby. Na druhé straně byl hrozně hladový.

Postával před regálem s pitím a natáhl se po lahvi. Najednou na sobě ucítil pichlavý pohled prodavačky. Zarazil se, ale pak si vzal hned dvě sedmičky vodky.

Přešel k pokladně, sklopil zrak a hledal po kapsách peněženku. Všiml si, jak si ta žena pokradmu měří jeho nemyté mastné vlasy, neupravené vousy a ošuntělé oblečení. Hlava mu zajela mezi ramena jako želvě.

Možná by rusovlasou prodavačku udivilo, jak moc byl Prokop ještě před dvěma lety posedlý svým vzhledem. Jako důstojník elitní jednotky miloval disciplínu a považoval se za hrdého patriota. Nebyla náhoda, že se stejně jako jeho otec stal vojákem. Hodlal bránit vlast do posledního dechu. O tuhle čest se však připravil sám, protože začal

pít. Všechno se to semlelo v době, kdy ho podvedla a opustila Zuzi. Chlast nešel s jeho povoláním dost dobře dohromady. Brzy ztratil důvěru svého velitele i zaměstnání.

Poté, co se mu kariéra sesypala pod rukama, ho z milosti zaměstnal Národní park Šumava. Pomáhal hlídat slatě, kontroloval dodržování předpisů při těžbě dřeva a chránil zvěř před pytláky. Bydlení v hájence na samotě mu nevadilo. Schovával se tam před světem.

Nyní dřepěl na hromadě střepů, co zbyly z jeho života, a nevěděl, co si počít. Buď byl namol, anebo bojoval s příznaky kocoviny, přičemž se ochota ke střízlivému stavu postupem času vytrácela. Pouze výjimečně, když musel obstarat alkohol a něco k snědku, tak vyrážel mezi lidi. Nad jeho vzhledem se většinou nikdo nepohoršoval, tedy pokud nezabrousil do lyžařských středisek, kde se hemžili turisté.

Prodavačka si nasadila neutrální úsměv.

Při placení Prokop nedokázal skrýt nemyté ruce a špínu za nehty. Sice se styděl, nestálo mu to však za námahu, aby s tím něco udělal. Prokop Samsa totiž nevzdal pouze svůj život, on vzdal sám sebe.

Z obchodu vypadl co nejrychleji. Nákup v papírové tašce hodil na sedadlo spolujezdce. Utrhl skývu chleba a hladově se do ní zakousl, pak si o kabát otřel jablko.
